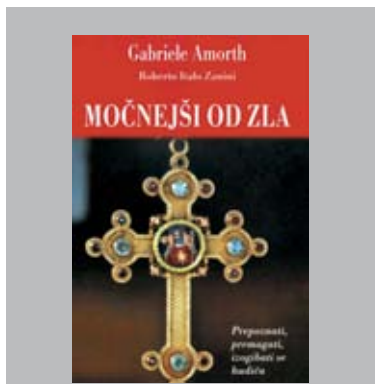

MOČNEJŠI OD ZLA

Knjiga *Močnejši od zla* je osebno pričevanje patra Gabriela Amortha in njegovega sodelavca novinarja Roberta Itala Zaninija. Pater Amorth velja za enega najbolj priznanih italijanskih eksorcistov – izganjalcev hudiča. S pogledom, uprtim v Kristusa, Amorth opisuje skrivnosti zla, s katerim se spopada sodobni človek, ko išče načine, kako bi ga premagal. Kdor hoče premagati zlo, pravi Amorth, ga mora najprej poznati. Zlo se vojskuje tako, da človeka vara. Z vso bistroumnostjo nastavlja zanke in grešnega človeka vleče v zmo-

Slomškova založba iz Maribora je izdala knjigo *Močnejši od zla*, ki sta jo napisala p. Gabriele Amorth in Roberto Italo Zanini.

te. Zlo (hudič) je goljuf in mojster vseh zmešnjav. Njegova bistroumnost je tako velika, da se mu človek sam težko upira. Pot zmage doseže le tisti, ki pozna njegove spletke. Popolna zmaga pa je mogoča le v Jezusu Kristusu, Odrašeniku. On je ljubezen. Sporočilo knjige je, da se z vero v Kristusa premaga vsako zlo, kot globoko izkušnjo zmage nad zlom opisujeta avtorja.

ŠMARNICE ZA MULCE

Založba Ognjišče je izdala knjigo Eve Slivka *Šmarnice za mulce*. V duhovitih in nevsiljivo poučnih enaintridesetih zgodbah (primer-

nih kot »šmarnice za mulce«) nastopajo Veronika, Petra, Tadej, trije otroci istih staršev, toda trije različni svetovi. Pubertetna Petra je ravno v tistem obdobju, ko človek najbolj jezika, enajstletni Tadej si še ne upa biti preveč pameten, osemnajstletna Veronika pa modro posluša in potegne zdaj »z mulcema«, zdaj s starši. Drug od drugega se marsikaj naučijo.

ROMANJE V DAMASK

Pater Branko Petauer (1961) se je rodil v Celju; otroška leta je preživel v Šmarju pri Jelšah, srednje in visoko izobraževanje pa je končal v Ljubljani, kjer je diplomiral na Teološki fakulteti. Leta 1986 je vstopil v noviciat pri cistercijanih in leta 1989 naredil večne zaobljube. V duhovnika je bil posvečen leta 1990. Poleg pastoralnega dela v stiški župniji redno objavlja v verskem tisku in je izdal že vrsto knjig. V najnovejši *Romanje v Damask. Po stopinjah svetega Pavla* (Celjska Mohorjeva družba) je opisal romanje iz južne Turčije v Damask, po poteh svetega Pavla. Vendar ne gre le za potopis. V jedru knjige so duhovne vaje, lectio Paulina, prebiranje in razlaga Pavlovih pisem, prvih novozaveznih spisov, ki so dragocen dokument o krščanstvu v nastajanju. Pomemben del knjige je tudi bogata priloga z avtorjevimi fotografijami.

ČAKANJE NA SVETLOBO

Češki pisatelj Ivan Klíma v romanu *Čakanje na temo, čakanje na svetlobo* (izdala ga je Celjska Mohorjeva družba) odstira različne človeške usode v tranzicijskem obdobju na Češkoslovaškem. V zanimivem prepletu dejanske, pretekle in domišljajske zgodbe bralcem približa ozračje tik pred žametno revolucijo in po njej ter izrisuje posameznikovo zazna-

movanost z obdobjem komunizma, ki je tudi navdušenje nad demokratičnimi spremembami ne more izbrisati. Junak romana Pavel kot snemavec prispevkov za televizijska poročila spremlja čedalje vznemirljivejše dogajanje na praških ulicah. Spremembe, ki so v zraku, trdno obvladuje cenzura, zato tisto, kar sam vidi skozi oko kamere, širšemu občinstvu zaenkrat ostaja skrito. Jasno mu je, da se okosteneli sistem ruši, vendar se v navajenosti še naprej prebija skozi življenje po ustaljenih tirnicah in ovinkih, iz dneva v dan bolj tuj sebi in bližnjim. To, da je korak pred drugimi, Pavel izkoristi za razmislek o svojem življenju, o mladostnih sanjah, neuresničenih načrtih in upih. Naelektreno zunanje dogajanje tudi v njem sproži napeto sobivanje preteklosti, sedanjosti in fantazije, meje med njimi se brišejo, on pa je postavljen pred odločitev. Klíma se dotakne temeljnega problema totalitarizma, vprašanja življenja in smrti, vprašanja, kdo je gospodar posameznikove usode – in ali ni nemara že vsaka še tako majhna izbira dejansko odločitev za svetlobo ali za temo.

RADGONSKI KOT

Andreja Haberl Zemljič, nekdanja voditeljica Društva Člen 7, je zaslužna prevajalka mnogih slovenskih strokovnih in leposlovnih knjig v nemščino. Inštitut za narodnostna vprašanja je izdal njeno knjigo (doktorsko disertacijo) *Pustiti jezik v vasi. Ohranjanje in opuščanje slovenskega jezika v Radgonskem kotu*. To je temeljno delo za razumevanje položaja Slovencev na avstrijskem Štajerskem oziroma v t. i. Radgonskem kotu. Avtorica je raziskala življenje Slovencev na tem območju v 19. stoletju, v t. i. prvi republiki, v času nacizma in v drugi republiki

po drugi svetovni vojni. Prikazala je vsa pomembnejša področja življenja in organiziranja slovenske manjšine: od gospodarskega položaja, politične države in organiziranosti, šolstva, Cerkev, vaškega življenja, publicistike in vprašanja dvojezičnosti.

MED PECO IN OBIRJEM

Mnogi poznajo Peco, Obir in Železno Kaplo, marsikdo tudi Olševo in goro Hemo. A kdo pozna Cimpesar, Volinov vrh in Pluže? Kdo pozna skrito grapo Remšenik s cerkvicama sv. Lenarta in sv. Marjete ali sončne planine na Topici? Takih in podobnih naravnih biseroev je v Karavankah med Peco in Obirjem polno, le odkriti jih je treba. Poslej nam bo pri tem pomagal Karl Hren v knjigi z naslovom

Pri Celovski Mohorjevi družbi je izšel vodnik po naravnih in kulturnih dragotinah med Peco in Obirjem *Grape in vrhovi*.

Grape in vrhovi in podnaslovom *Čar Karavank med Peco in Obirjem*. Avtor, ki živi v Goričah pri Žitari vasi, ne odkriva le skritih naravnih lepote in zanimivosti, ampak jih tudi opisuje s kulturološkega in kulturno-zgodovinskega vidika, a tudi z zemljepisnega in gospodarskega. Knjiga je tudi priložen vodič in obveščevalec. ■

IVO ŽAJDELA

NOVOSTI NA KNJIŽNEM TRGU**KULTURA POKLICANOSTI****Delo za duhovne poklice na župniji**

Potem ko že dve leti v pastoralni za spodbujanje duhovnih poklicev uporabljajo prvi zvezek priročnika za delo za duhovne poklice na župniji, mu prihaja »na pomoč« drugi zvezek. Prvi vsebuje predloge za različne župnijske in škofijske dogodke ter skupne dejavnosti na omenjenem področju, drugi pa se osredotoča na spremljanje razvoja poklica v posamezniku. Poskuša biti, kot je zapisal v spremni besedi nadškof Marjan Turnšek, skromen priročnik za »babice« (tiste, ki osebno spremljajo posameznike, ki se zdi, da so poklicani) pri rasti in rojevanju duhovnega poklica v župnijski ali drugi krščanski skupnosti. Zato v zvezku najdemo uporabne napotke in spodbude za pomoč pri spremljanju odkrivanja in prepoznavanja poklica v konkretnem posamezniku v različnih obdobjih življenja. Na poti zorenja poklicanosti stoji spremljevalec poklicanega ob strani od časa »sejanja«, preko osebne »spremljanja«, »vzgojanja«, »oblikovanja« ob rasti tega semena do točke, ko zmore poklicani z večjo gotovostjo duhovno »razločevati« svoj poklic in se odločiti, da bo vstopil v uradni proces oblikovanja v bogoslovju ali kakšni redovni ustanovi. Vsebina drugega dela je duhovno spremljanje poklicanih. Če želi biti župnija po Marijinem zgledu rodovitno »materino naročje« vsakega duhovnega poklica, mora omogočati po svojih »babicah« najprej odprtost Bogu, nato odprtost bratu in sestri ter končno omogočiti odprtost v skupnost. ■

I. Ž.

Slovenska škofovska konferenca in založba Družina sta izdala priročnik z naslovom *Kultura poklicanosti. Delo za duhovne poklice na župniji*.

PODLISTEK

TANJA MLAKAR

HALO, BOG – ME SLIŠIŠ?

»Ja, marsikaj se je zgodilo vmes.« Odšel je k mizi in prisedel k Ani, ki je prebirala knjigo. Marjana je zmignila z rameni in ni prav dobro vedela, ali bi mu verjela. Ko jo je Andrej pogledal, se je glasno nasmejala. »Berem tvoje misli,« ji je dejal. Marjana je sklonila glavo in se nasmejala tudi sama. Andrej pa je vstal in jo objel. »Ti, ljubosumnica moja,« je zašepetal in jo poljubil. Marjana je bila pomirjena. Tudi taki trenutki pridejo prav, je pomislila, razbremenijo družinsko ozračje.

Marjana je spet obiskala teto Angelo. Ko ji je odprla vrata, se ni zdela več tako presenečena kot zadnjič. »Teta, jočeš?« Njene rdeče oči so se spet orosile. »Joj, ti ne veš, kakšne hude reči se dogajajo. Zjutraj sem govorila z Jožico, pa le joče.« Potem je utihnila in povabila Marjano, naj sede. Ko je pripravila kavo in prinesla pecivo, je prisedla tudi sama. »No, kaj je novega?« jo je Marjana spodbudila. »Monika se je odselila pred nekaj dnevi. Jožica pravi, da so v vasi mnogi za Anžetovo nezvestobo vedeli pred njo.« Običajno je tako, je pomislila Marjana. Prizadeti izve zadnji. »Alenka in Irena, njuni deklici, sta zaenkrat ostali pri Anžetu. Med tednom stanujeta v internatu, ob koncih tedna pa prideta domov. Poleg vsega ... joj, Marjana, tako grozno je ... Jožica pravi, da zdaj Anže tudi k Vesni, s katero pričakuje dvojčka, ne zahaja več. Bodo zdaj vsi štirje otroci brez očeta?« Teta je jokala in si brisala solze. »Tako zdaj v tisti veliki hiši živita sama, Jožica in Anže. Dela je veliko, kmetija zahteva svoje, Anže pa tava po hiši. Izgubljen je.« »Uboga Monika, kako mora biti tudi njej težko.« »Ni smem niti pomisliti. Od nekdanj je bila tiha in mila, vedno

je bila ob Anžetu. Lepo je skrbela za družino, pomagala na kmetiji, zdaj pa ...«

»Morda pa se stvari vseeno še uredijo,« je polglasno dejala Marjana.

»Kako? Tudi če se Monika vrne, prihajata zdaj dva otroka, ki bosta rasla brez očeta. Če gre Anže k Vesni, bosta dekleti ostali brez njega. Joj, joj, to se ne more dobro končati.« Verjetno res ne, je prikimala Marjana. Že drugič je prišla k teti z občutkom, da se mora z njo o nečem pogovoriti. Kaj natanko bi to bilo, še vedno ni vedela. Ko je odpeljala z dvorišča, je vedela, da se bo še vrnila. Nečemu mora priti do dna. Mogoče ji bo teta pri tem lahko pomagala.

»To poletje bi rad preživel v domači hiši,« je neko soboto zjutraj, ko so sedeli pri zajtrku, oznanil Andrej. Marjana se je požirek kave ustavil v grlu.

»Tam, na Dolenjskem, misliš?« Prikimal je. Še vedno ga je vprašujoče gledala.

»Nekaj bo treba storiti z njo. Prazna je že skoraj dvajset let in teta Ljubica pravi, da zelo propada. Mislim, da jo bom jeseni prodal.«

»A imamo hišo?« je Ana tiho vprašala. Do sedaj o tem še ni slišala.

»Imamo, to je hiša, kjer sem odraščal in že dolgo sameva.« »Zakaj pa ne stanujemo tam?« Anino vprašanje ga je zmedlo.

»Zato, ker stanujemo tu, v mestu.«

»Bi rad šel tja sam?« je vprašala Marjana.

»Ne, raje bi videl, da gremo skupaj in tam preživimo nekaj dni, morda ves teden. Če nam bo všeč, lahko tudi dva tedna. Ampak ne vem, ali je hiša sploh še primerna za bivanje.« No, tako, je pomislila Marjana. Njen mož ima pripravljen načrt za poletne počitnice, o katerem jo je danes le obvestil. To jo je jezilo, a kljub temu je bila vesela, da se je tako odločil. Na začetku njune skupne poti ga je spodbujala, naj nekaj stori s hišo, pa je vedno le zamahnil z roko.

»Kdaj si se odločil?« ga je vprašala.

»Že nekaj časa premišljujem in mislim, da je prišel čas, da razčistim tudi s tem.«

»Če ti je prav, bi se še danes odpravil pogledat tja,« jo je vprašujoče pogledal.

»Seveda, pojdi.«

»Očka, ali grem lahko s teboj?« je tiho vprašala Ana. Ozrl se je nanjo.

»Lahko, čeprav ne vem, kako je zdaj tam.«

»Vseeno mi je,« je odvrnila deklica.

»Bi se nama pridružila?« je Marjana zdaj zaslišala povabilo. Še pred nekaj minutami je mislila, da bodo poletne počitnice preživeli ob morju. Potem je zvedela, da jih bodo preživeli na Dolenjskem, nekaj trenutkov zatem, da si bo Andrej sam ogledal hišo, zdaj pa je prišlo povabilo, ali bi šli takoj tja. No, to pa je hitrost, je pomislila. Dvajset let nič, niti omembe hiše, zdaj pa ...

»No?«

Andrej je danes nestrpen, je pomislila. »Prav, pojdim.«

»Pripravita se, bom jaz pospravil po zajtrku.« Na deklčin vprašujoč pogled je Marjana prikimala.

»Očku se mudi, zato morava pohiteti.«

Ko so se peljali, je Andrej že od daleč pokazal hišo, ki je stala na vrhu hriba.

»Tista tam je,« je pokazal s prstom, medtem ko je z drugo roko držal volan.

»Pokaži!« se je Ana sklonila naprej in pozorno gledala v smer, kjer naj bi hiša bila. V daljavi se ni videlo ničesar, zato se je Andrej odločil, da se ustavi malo naprej.

»Vas, ki se imenuje Hrib, zadnja leta sameva, saj se je mnogo ljudi odselilo drugam. Nekateri prihajajo na svoje domačije ob koncih tedna, malo vrtnarijo, nekateri obdelujejo vinograd,« je pripovedoval Andrej.

»Od kod veš vse to?« se je Marjana čudila.